

**LYKGEDICHT,
OP DE DOOD VAN DE ZEER DEUGDZAAME
JUFFER**

TITSJA HUBER,

ONTSLAAPEN IN 'T JAAR 1704.

Is dan dat Pronkjuweel van roemenswaarde zeden
Die hoogbegaafde Maagd!
Wiens lof de Faam gewaagd,
Dat Licht van onsen Tyd! Helas! al overleden?

Moest dan dat Puikcieraad, in 't opgaan van haar dagen,
Dat voorbeeld van de Jeugd!
Zoo ryk van edle deugd,
Zyn als een Lentebloem van onweêr neêrgeslagen?

Heeft 't Godgewydt gemoed de Dood dan niet bewoogen?
Noch 't zedige Gelaat?
Dat heerlyk hooftcieraadt,
En glans van 't Jufferschap: 't welk blonk uit beid haar oogen.

O recht beklagbre Dood! word zy in 't Graf gedreeven?
In wiens hoogwyzen mond,
Elk zielvernoeging vond.
Waarom niet uitgerekt de schakel van haar leven?

Dus klaagt myn droeve Pen: en'k had meer stof tot klaagen:
Indien ik niet bedacht,
Wat heil haar heeft gebracht,
De ziennelyke Dood: wat rampen al ont draagen.

Verlaat zy't aardsche Huis, de stoffelyke Wooning,
Zy wisseld beter lot;
En zegepraald by GODT!
Den Wensch van haar gemoed! dien grooten Hemelkoning!

Nu smaakt die zuivre Ziel de vruchten van de deugd:
En mag in 's Hemels Hof,
Haar GOËL dank en lof
Toebrengen, met gejuich en onuitspreekbare vreugd.

1704.

GRAFSCHRIFT
OP DE DOOR VERSTAND EN DEUGD
BEROEMDE JUFFER
SJOERTJE HUBER,
ONTSLAAPEN IN 'T JAAR
1707.

Hier dekt een naaren zerk Haar die de weereld stichte.
Hier rust een Flonkerstar, bedolven onder 't zand;
Die door haar schrandren geest elk die haar kende lichte;
Die uitblonk door haar deugd, gelyk een diamant:
Nu is die Grootte Ziel tot eeuwig heil verheven!
Terwyl 't ontzielde Lyf hier wacht het zalig leven.

1707.

*Bron: "Zede-Mengel- en Lyk-Gedichten", door Jetske Reinou van der Malen. Leeuwarden 1728.
Titsja (1676-1704) en Sjoertje (1671-1707) zijn dochters van Prof. Mr. Ulrick Huber en Agneta
Althusius.*

Huberiana 2003,1